

PROMĚNY BOŽSKÉ PODOBY

Jedním z hlavních vnějších rozdílů křesťanství od ostatních náboženství je obrovské množství uzdravených nemocných. Proč to bylo možné? Protože Kristus našel mechanismus pro očištění duše. Problémy duše způsobí vznik nemocí ducha a těla.

Duše se očišťuje nepřetržitým citem lásky k Bohu a pocitem jednoty s Ním. Jestliže zachováme lásku k Bohu, když jsou uraženy a poníženy ty nejsvětější city, když nám druzí do duše naplivali, pokud i v tom uvidíme Boží vůli a přijmeme ji – tehdy se naše duše očišťuje. Pro spásu lidstva musel být hlavní mechanismus očištění duše realizován nejen duchovně, ale také fyzicky, tedy nejen slovy, ale i v praxi. Kristus musel projít procesem ukřižování, aby celý svět uviděl, že Božská lás-

Jakmile si začneme myslet, že láska může zmizet, že se jí lze zříct při urážce duše, ducha a těla, jsme již nemocní. Kde se vzala ta těžko pochopitelná věta Ježíše Krista? Ježíš se ztotožňoval s láskou, proto řekl: „Kdo ztratí svou duši kvůli Mně, ten ji naleznе.“ (Mt 10:39) Znamenalo to, že láska k Bohu je důležitější než nejposvátnější hodnoty nejen těla a ducha, ale také duše.

PROCES ROZVOJE

Začal jsem rozumět procesu rozvoje. Božská energie, tedy láska, přichází do vesmíru a promění se v duši. Duše se proměňuje v ducha, duch se proměňuje v tělo. Tělo se naplňuje duchem, myšlenky a znalosti se proměňují v city, vznešené city se mění v lásku a vracejí se zpátky ke Stvořiteli. To, čemu říkáme degradace, je normální, přirozený proces transformace vyšších struktur na nižší, hutnější. V indické filosofii je to popsáno následovně: rozvíjející se duch degraduje v tělo. Tento proces se změní v degradaci, když nové porce Božské energie přestanou proudit. Tehdy obsah slábne a nabobtnalá forma jej začne utlačovat a ničit. Tehdy se tělo nenaplňuje duchem, nahromaděné myšlenky se neproměňují ve vznešené city a tělo začne degradovat a umírat.

INTERAKCE SE SVĚTEM

V jakém případě dochází ke ztrátě Božské energie? Kdy přestává Božská energie proudit? Když je duše pro nás

důležitější než láska. Když potěšení, které zakoušejí naše city při interakci se světem, se stává důležitějším než láska k Bohu. Nejvyšším štěstím po lásce k Bohu pro člověka jsou ty nejkrásnější a nejvznešenější city, které vznikají při interakci s okolním světem. Jakmile se duše odvrátí od Boha, krach těchto citů se stává pro člověka neúnosným, protože se mění v hlavní cíl a smysl jeho života. Jednoduše řečeno, při ztrátě nepřetržitého směřování k Bohu se bolest duše stává nesnesitelnou. Tehdy se opěrný bod posouvá od duše k duchu a pro člověka se stanou hlavním smyslem života moc, peníze, postavení a budoucnost.

Pokud je duše vadná, pak se hlavním cílem člověka stane budoucnost a přijmout ztrátu budoucnosti člověk samozřejmě nedokáže. Bráně svou budoucnost člověk začne přezírat, odsuzovat, nenávidět a mstít se. Člověk se bojí ztráty své budoucnosti, a tak vzniká strach, sklíčenost, deprese. A když se závislost na budoucnosti dostane na smrtelnou úroveň a budoucnost se začne rychle vytrácet, hlavní opěrný bod se přenesse na tělo. Jídlo, fyzická potěšení, krásné oblečení, nové auto, vytříbené zařízení v bytě i na chatě se pro člověka stanou hlavním štěstím a smyslem života.

INFORMACE NÁS NUTÍ KE ZMĚNĚ

Každá nová informace nás nutí, abychom se měnili a přeorientovali. Božská energie přicházející v nové dávce nás nutí měnit naše vnímání světa, naše city a pocity. Při tom můžeme i zemřít. Ne každý člověk může postihnout Božskou informaci – pouze ten, kdo se nebojí smrti, má v duši hodně lásky, kdo se nebojí mučivých a šťastných změn. Takoví byli obvykle proroci. Božská energie, procházející skrze ně, se přizpůsobovala lidské logice, stávala se méně nebezpečnou a pochopitelnou pro člověka. Proces poznání byl ale i tak velmi bolestivý. Proto bývali

proroci zabíjeni. Proto byl Ježíš Kristus ukřižován. Proto existovaly snahy každou dávku Božské energie navždy ochromit, popírajíce její nový příchod. Božská informace byla měněna na náboženství. Židé začali prohlašovat, že po Tóře už nemůže přijít nic jiného, nikdo nikdy nepříjde a nezmění ji. Křesťané začali tvrdit, že po Ježíši Kristu už

**Věčná je jen láska.
Nemá stálou podobu.
Pokaždé se před námi
objevuje v nových šatech.**

nepříjde žádné nové zvěstování a že Nový zákon je už poslední. Muslimové argumentují, že skutečným posledním prorokem je Mohamed a že je to již navždy. Tak se fyzická, tělesná, lidská bytost, která se bojí smrti, snaží, aby její tělo bylo věčné. A také svůj obraz světa, spojený s vědomím a duší, se snaží učinit věčným. Ortodoxní, zatvrdlá forma okamžitě začíná pomalu odumírat, zakrývající obsah a nepozorovaně jej ničit. Čím silněji chce forma být věčná, tím rychleji slábne a rozpadá se.

Věčná je jen láska. Nemá stálou podobu. Pokaždé se před námi objevuje v nových šatech.

SERGEJ NIKOLAJEVIČ LAZAREV,
praktický filozof, parapsycholog a bád-
atel. Věnuje se zkoumání informačních
a energetických polí člověka, zkoumání
duchovních zákonitostí a jejich vlivu
na život, zdraví a osud člověka a lidstva.
Své výzkumy popisuje ve svých knihách.
📍 www.sergej-lazarev.cz

**Láska k Bohu je důležitější
než nejposvátnější
hodnoty nejen těla
a ducha, ale také duše.**

ka nemůže být ničím otřesena. Božská láska nezávisí na těle a existuje, i když tělo trpí, je nemocné a umírá. Božská láska nezávisí na duchu a nadále existuje, i když se rozpadá budoucnost, hrouť se plány a naděje, když se osud i lidé k tobě zachovávají nespravedlivě. Láska nezávisí ani na duši. Proto bez ohledu na to, jak byly uraženy naše nejvznešenější city, lásku musíme zachovávat, poněvadž je věčná.